

Maksā 50 sant.

VILLIJS FRIČS

Māksla mīlēt

Slavenā kinoaktiera un dāmu
mīluļa padomi mīlētājiem.

L 6323
619
III
✓

54

L
39

VILLIJS FRIČS

Māksla mīlēt

Slavenā kinoaktiera un dāmu
mīluļa padomi mīlētājiem.

Izdevniecība „RITUMS”

===== R ī g ā

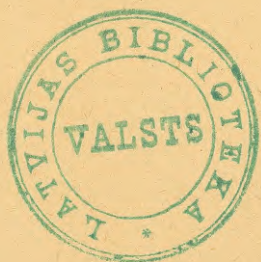
151

0310053349

L. V. R.

~~246234~~

(17)

Mīlas veidi.

Sievietes labprāt mēdz runāt un turklāt — daudzas runāt. Ar lielu izveicību viņas prot pāriet no viena tēмата uz otru un tāpēc spēj neuzkrietošā un šķietami nevainīgā kārtā vīrieti visos virzienos izpētīt. Jau dažs labs vīrietis nav varbūt piešķīris nekādu dziļāku nozīmi sarunai, kas viņam nupat bijusi ar kādu dāmu, turpretim viņa šo sarunu nemanāmi tā novirzījusi, ka vīrietis varējusi izdibināt līdz sirds dziļumiem. Ļoti iemīļots, no dāmu pasaules ar sevišķu patiku iztīrāts tēмата ir — par precēšanos. Taisni šajā tēmatā skaistais dzimums prot neuzkrietošā kārtā no vīrieša izvilināt visādu atzīšanos. Piemēram, itkā bez nolūka tiek izteikta piezīme, ka kāds ģimenes loceklis vai draudzene drīz precēsies, bet šis jautājums ir īsti noderīgs, lai no vīrieša izzinātu, kā viņš par laulību domā, un viegli te pievienojas jautājums par to, vai viņš savu vientulību labprāt neapmainītu pret laimīgu ģimenes dzīvi. Šāds tēματος dāmai sniedz brīvu nepiespiestu izdevību, attīstīt savus uzskatus par mīlu un laulību un itkā starp citu nejauši parādīt savus sievietes tikumus. Bez tam, vīrietim pašam nezinot, viņa izveicīgi pārbauda tā iespējamās laulības nolūkus un raksturā. Dažām sievietēm tiešām ir sevišķi liels talants pamudināt vīriešus uz savu visdziļāko domu atklāšanu. Bet viņas nedrīkst šo savu talantu pārvērtēt.

Kāda dāma, kuŗu vienmēr apstāja ļoti daudzi kungi, reiz izteicās sekoši: Lielākā sieviešu daļa domā, ka viņas ir ļoti viltīgas, un tāpēc satiksmē ar vīriešiem viņas izjūt istenībā bieži diezgan nedibinātu pašpalāvību. Viņas prot sarunās izturēties izveicīgi, un ja viņas prot kautkādu tēmatu vīrietim padarīt tik interesantu, ka viņš šķietami iekaist, tad viņas varbūt domā, ka no katra vīrieša tūliņ spēs izzināt visu vēlamu. Viņas ļoti maldās, domādamas, ka visi vīrieši tik viegli parādīs savus visdziļākos ieskatus. Bet ir līdzeklis, ar kuŗu gandrīz katru vīrieti par pamudināt pat uz visintīmāko atzišanos. Sākumā lai sieviete viņam mazliet uzticas; ja viņa pati no savas puses būs tam minējusi kādu personīgu, intīmu lietu, vīrietis būs pa lielākai daļai ātri novedams tik tālu, ka arī no savas puses piemin savas intīmās domas“. Šos piedzīvojušas un gudras sievietes vārdus lai vīrieši labi iegaumē! Protams, parasti tās sarunas, kuŗas staigā intīmākus ceļus, ir cēlušās no abpusīgās, jau pastāvošās simpatijas, jo divu cilvēku starpā, kuŗi viens otram nevisai simpatiski, tikai reti attīstīsies saruna, kas sniedzas pāri paviŗšībai.

Ar izveicīgi vadītu sarunu tiek izdarīta dvēselīga iespaidošana, un no tās savukārt rodas interese, simpatija un beidzot abpusīga mīla. Bet reizē ar pēdējo tikai sākas istā cīņa vīrieša un sievietes starpā, kuŗu raksturo iegriba un iekarošana no vīrieša puses, pretošanās un liegšanās no sievietes puses. Tas nozīmē, ka sieviete, pat tā, kas vīrieti mīl, pirms savas padošanās uzvārētāja Amora noteikumiem vēl pēdējo reizi pūlas izbēgt liktenim.

Cik bieži tās patiesi tiklās dvēseles, kuŗām kā viesulis ir uzbrukušas mīlas jūtas, sākumā vēl mēģina paturēt zināmu personīgu lepnumu un pašas sev noliegt katru mīlas domu. Attiecīgais vīrietis, kuŗš šīs dvēseles dara nemierīgas, absolūti nedrīkst pat ne nojaust, kur nu vēl zināt, ka viņš tām varētu tapt bīstams! Bet lielāko tiesu viņš to tomēr nojaučīs vai vismaz ar ilgošanos to cerēs. Un šāda sīksta, sirs-

nīga cerība dod ļoti lielu pašpaļāvību! Bet tā kā sieviete pagaidām instiktīvi cenšās milu slēpt, vīrietim ar gudrību un apķērību jāizdibina savas dāļavas sirds izjūtas. Viņam tā tad jāmeklē līdzekļi, kuŗi dāmai liktu vismaz drusku atkāpties no savas atturības. Un tā kā plaukstošo milu nekas nemēdz tik ātri attīstīt un veicināt, kā aizdomas vai bailes, ka savu mīlāko viņa atkal varētu zaudēt, tad jāsaka, ka izveicīgi izsauktā greisirdība bieži vien ir sievietes sirds atslēga. Bieži pietiek ar vismazāko greisirdības pamodināšanu, lai sievieti pamudinātu šķietami nepazīnīgā kārtā parādīt savas dziļākās jūtas.

Mīlas taktikas likumi īstenībā var aptvērt tikai vispārējus nosacījumus. Tapēc katram jācenšas šos nosacījumus praktiskā dzīvē pielietot attiecīgā veidā. Bet ļoti svarīgs nosacījums ir sekošais: Ja kāda dāma ar vīrieti apietās vēsāk, jo viņš pārāk daudz runājis vai dejojis ar citu, tad varam pieņemt, ka viņa jūtas atstumta un sajūt greisirdību. Ja nu šai dāmai pēc tam tuvojamies divkārsā uzmanībā un patiešās pūlēs, šķietamo pārkāpumu atkal izlabot, tad viņa sākumā gan vēl arvien būs drusku atturīga, bet ļoti drīz salabs un katrā ziņā parādīs vēl vairāk sirsnības vai intereses, kā tas bijis pašā sākumā. Tā mēs viegli varam izdibināt, vai kāda dāma par mums interesējas, vai ne.

Dažkārt nemaz nevajaga pamodināt greisirdību, bet pietiek ar kautkādu tišu, īstenībā šķietami niecīgu nolaidību, lai sievietes sirdi atsegtu. Te mazs piemērs: kāda dāma cer viesībās vai izrikojumā sastapt kādu zināmu kungu. Bet viņš nenāk. Šī nenākšana daudz vairāk veicinās viņa nolūkus, nekā gaidītā ierašanās; pēdējā gadījumā viņam gan būtu izdevība ar dāmu sarunāties bet citādi viņš neko nenasniegtu. Bet ja nu viņš vienreiz ir sevi pārspējis un nav atnācis, tad pie nākošās tikšanās viņš varēs ievākt savas taktikas augļus. Dāma te atklātāk, te slepenāk, te apņēmīgāk, te kautrīgāk jautās, kāpēc viņš tur nav bijis, un viņam nebūs grūti viņas vārdos sadzirdēt viņas nožēlošanu

vai pat mazu vilšanos. Tad viņš zinās, ka viņš tai ir trūcis, un tāpēc varēs dibināti pieņemt, ka viņa personība uz attiecīgo sievieti ir darijusi ilgstošu iespaidu.

Otrs svarīgs nosacījums no vīrieša prasa, lai viņš dāmai savus nolūkus nepaskaidro pārāk agri, jo viņa to izjūt kā sevišķu saldu baudu, ka kāds vīrietis ilgāku laiku par viņu cīnas. Tiešam brīnišķīgs kairums piemīt divu siržu maigajām sadursmēm, meklējot abpusīgas milas saulaino burvību! Vispār, svētlaimīgais mīlestības noslēpums gandrīz visām jaunavām un sievietēm bez izņēmuma sniedz sevišķi lielu labsajūtu, kuŗu saprātīgs un apdomīgs vīrietis nedrīkst paragi izpostīt, Tāpēc nepārsteidzaties ar savu atdzišanos!

Ļoti bieži atgadās, ka piemēram, kādas jaunavas vecāki drīzi nomana, ka kāds vīrietis cenšās viņu iekarot. Ja viņš kā precinieks tiem nav patikams, tad viņi vēl laikus atradīs līdzekļus, lai viņa satikšanos ar meitu ierobežotu vai pat pavisam pārtrauktu. Ja meitas sirdī vēl mīla nebūs cieši iegūlusies, tad viņa savu vecāku gribai un aizrādījumiem būs daudz pieejamāka, kā tas viņas pielūdžējam varētu patikt, Tā tad viņš ar savu pārāk skaidro izturēšanos būs sev kaitējis. Turpretim, ja viņš būs atturīgs un prātīgs savus nolūkus pasaules priekšā tik labi noslēpt, ka tie zināmi tikai viņa sirdsdāmai, viņš netraucēti varēs nodoties savai laimei. Tā viņam būs iespējams nostiprināties savas dāmas sirdī, bez kā visi onkuļi un tantes par to kautko zinātu. Tā tad viņa gudrība darīs pārargu šķērsļu parādīšanos neiespējamu. Tikai tad, kad viņš ieguvis aplaimojošo apziņu, kā dāma viņu mīl, viņš savu noslēpumainību var atmet, jo jaunava, kas paties mīl, pat no vecākiem vairs neļaujās iespaidoties un ar visiem spēkiem cīnās par savu mīlu.

Tāpēc vīrietim nekad nevajadzētu isamist, ja viņa vēlēšanās nepiepildās tik ātri, kā viņš to

vēlētos. Viņam jābūt pacietīgam, un viņš nedrīkst pārāk agri mest šauteni krūmos, ja viņa dāma varbūt kādreiz ir noraidošāka un atturigāka, nekā viņš to gaidījis. Milas mākslas norādīti vīrieši var appliecināt, kā dažas labas dāmas nelaipnība vai vēsā izturēšanās, viņas atturība, kā arī bieži pat asā, šķietamā nepieejamība un noraidošā izturēšanas parasti apsedz to, ko viņa negrib parādīt: ka viņa mīl! Tāpēc pielūdzēja interesēs stāv savu centienu nopietnības pierādīšana. Protams, lai to sasniegtu, galvenā prasība ir — pacietība.

Vispār jāsaka, ka sieviešu dzimums dara ļoti pareizi, sekodams savam instinktām un būdams atturīgs ar savām izjūtām, jo bieži atgadas, ka vīrieši maldās paši par savām jūtām un uzskata par mīlu to, kas ir tikai fantāzijas rotaļa. patmīlības iegriba vai pat rosīgas jūteklības izplūdums. Bez tam ir arī daudz tādu vīriešu, kuŗi mīlu pārvērš tikai sportā un ja necenšas pēc negodīgiem mērķiem, tad vismaz pēc tādiem, kuŗu sasniegšana jaunavai nenozīmē neko citu kā vilšanos. Šādi milas aktieri apmierinājas ar to, ka sasnieguši jaunavas pretmīlu vai pat šīs pretmīlas lielāko pierādījumu, un pēc tam visa šī milas afera viņiem ir nokārtota.

Protams, neaizmirsīsim to, ka kungi un dāmas arī kopīgā vienprātībā nododās tālu ejošam flirtam.

Bet kas nu ir „flirts“ un ko nozīmē „flirtēt?”

Flirtēt nozīmē: rotaļoties ar jūtām. Tas dažam izklausīsies absurdi, bet tomēr tas ir pilnīgi pareizs paskaidrojums, Ikviens flirts ir komedija, un daudziem cilvēkiem šī komedija ir saistīta ar īpatnēju, jūteklīgu kairinājumu.

Daža laba koķete mēģina ar flirta palīdzību izdibināt vīrieša intimākās jūtas un sagādā sev slepenas prieka sajūtas, ja šis vīrietis viņai stāsta par mīlu un visādām kuteklīgām lietām, par kādam kungi un dāmas savā stārpā parasti nekad nemēdz runāt. Daudzas jaunavas un dāmas saredz flirta lielo burvību taisni tajā apstākļī, kā kungi vārdos varbūt pēc iespējas

nekautrigāki un ka viņiem zināmā mērā atļaut piemēnēt pat pikantas vai citādā ziņā uzbudinošas lietas, Un daža laba daļava jūtas ļoti glaimota, ja vīrieša vārdi pamudina domas, ka viņš prot dziļi un kaislīgi mīlēt, jo viņa visu pārdošā kārtā attiecina uz sevi un viņa vārdos saredz slepenu mīlestības atklāšanu.

Pats sevi saprotams, ka jaunavām flirts atnes dažādas lielas briesmas, kuŗu sekas varbūt milzīgākas, kā tas no pirmā skatiena izliekas, jo jaunavas reti prot flirtu attīstīt tik izveicīgi un šķietami bezpersonīgi, ka neraugoties uz vairāk, vai mazāk saredzamu „izlaidību“, viņas tomēr pašas neko „sliktu“ nav sacījušas, un no tā var arī iznest slēdzienus par viņas dziļākām jūtām. Turpretim vīrieša flirtā jaunavas ļoti viegli ierauga patiesu, istu jūtu izteiksmi un tāpēc pašas izturas bieži vien ļoti neapdomāti un daudzsološi. Protams, tādā kārtā bieži notiek, ka jaunas dāmas atklāj savas varbūtīgās, nopietnas izjūtas un turklāt vēl tādām kungam, kuŗam visa šī lieta nemaz neko nopietnu nenozīmē, un kuŗš tikai domā par savu lielo izpriecu, par savas iekarošanas mākslas pielietošanu un par pikantas, divdomīgas sarunāšanās izdevību ar jauno dāmu.

Saprotams, ka pareizai sarunas tēmatu izvēlei mīlas lietās ir ļoti liela nozīme. Mēs bieži brīnamies, cik rafinēti daži vīrieši prot vadīt sarunas un iedarboties uz sievietes jūteklīem. Piemēram iedomāsimies vīrieti, kuŗa nolūks ir glaimot dāmai par viņas skaistumu. Ja tas ir ļoti izveicīgs vīrietis, tad viņš spēs dāmai pastāstīt ļoti daudz skaistu lietu, nebūdams caur to ne uzkrītoši glaimots ne arī uzmācīgs.

Citi vīrieši diemžēl nebistas tieši iespaidot sievietes jūteklību. Redzēta, dzirdēta vai izdomāta mīlas skata ugunīgs attēlojums, ar pikantiem sikumiem izpreznots atstāstījums, kā kāds pāritis lakstojies un skūpstījies, vai arī teatra lugas atstāstījums, kur divi mīlētāji aizraujošā kārtā izteic un parāda savas jūtas, tāpat arī romānos lasītu mīlas aferu saistošs, iekairinošs attēlojums — viss tas var labvēlīgos apstākļos ļoti stipri uzbudināt sievietes jūteklību.

Vīrietis bieži iegūst sievietes labvēlību tikai tādēļ tik ātri, ka prot savu būtību un personīgo jūtu pasauli arī šādiem vai tādiem līdzekļiem nostādīt vislabākā apgaismojumā.

Vispār pazīstams ir tas fakts, ka lielākā sieviešu daļa mīlas lietās domā diezgan ideāli. Šī iemesla dēļ viņas vairāk pievērsīsies tādiem vīriešiem, kuriem par dzīvi un sevišķi par mīlu arī ir tikai ideāli ieskati. Diemžēl vīrieši savu ideālismu sievietēm ļoti bieži liekuļo, jo kuŗa jaunava vai kuŗa sieviete gan ielaistos attiecībās ar vīrieti, kuŗš jau pašā sākumā atzīstas, ka viņš it sevišķi mīlā ir noteikts realists. Tāpēc rutīnētie pavedēji ir lieli meistari tajā ziņā, ka māk ar izveicīgi parādītu idealisma palīdzību iespaidot sievietes jūtu pasauli un izlikties, itkā viņus mudinātu tikai viscēlākās izjūtas. Tā tad šāda liekulība ir tikai apsegs viņu īstenam, zemīgājam raksturam un viņu lielajam, tikai jūteklīgās tieksmes atzīstošam realismam. Bet paldies dievam, ne visi vīrieši redz sievietē tikai rotaļlietiņu saviem untumiem un tieksmēm, un arī godīgām un atklātām dabām ir dota iespēja cīņā par sievietes sirdi izlietot savas patiesi ideālās izjūtas. Tāpēc vīrietis, kuŗš godīgā sirsnībā runās par laulības laimi un laulības priekiem un pierādis, ka viņam ir tikai nopietni, uz pieklājīgiem pamatiem dibināti nolūki, drīz ievāks šīs tikumīgi nevainojamās un vaļsirdīgās izturēšanās augļus. Sabiedriskā ziņā veiklam vīrietim nebūs grūti uzsvērt, cik laimīgs viņš būtu, ja atrastu kādas sievietes patieso, sirsnīgo mīlu, un cik ļoti viņš iekšēji ilgojas pēc mīļotās sievietes. Ja šādus vārdus uzsver sieviete, kuŗai viņš jau drusku patīk, tad turpmākais ceļš ļoti viegli nostaigājams.

Asprātīgs vīrietis būs spējīgs sarunā ar gaumi iepīt pat intīmas domas, un turklāt tādā kārtā, ka dāma nejūtas aizvainota. Tā tad, viņš drīkst arī norādīt, ka vīra lomā viņš izrādītu lielu maigumu, un ka savukārt par katru sievietes mīlas parādījumu un par sievietes sirsnīgo piekļaušanos viņš būtu ārkārtīgi pateicīgs.

Saprotams, ka atsevišķos gadījumos novērojama arī novirzīšanās no augšminētā fakta. Tā piemēram tur, kur paredzams, ka sievieti iekarot būs grūti, vīrietis nedrīkst pārāgri atklāt savas ideālās izjūtas. Tā ka daudzu jaunavņu un sieviešu dabas īpatnība ir tāda ka viņas vislielāko vērtību piešķir tam vīrietim, kuŗš šķietami grūti savaldzināms, tad daudzos gadījumos ieteicams neizlikties par visai lielai laulības entuziastu. Tādos gadījumos vīrietim jāliek manīt, ka viņš nelabprāt atteiktos no savas personīgās brīvības, un ka viņš klusībā šaubas vāi laulība tiešām spēj atnest sevišķu laimi. Šad un tad var arī izteikt piezīmes par to, ka sieviešu daba jau ir pazīstama un ka sievietes mila bieši vien ir tikai māņi. Asprātīgs vīrietis, kuŗa rīcībā atrodas humora un smalkas satiras ierocis, spēs ar šādiem šķietamiem apšaubījumiem labi operēt. Daudzām jaunavām viņš tāpēc daudz labāk patiks, nekā ja viņš sievietei dziedātu slavas dziesmas un pārspīlētā sajūsmā izteiktos par milas un laulības laimi.

Dāma, pret kuŗu vīrietis uzstājas kā apšaubītājs, jutiesies spiesta savu dzimumu aizstāvēt, pie kam vīrietis atradis bagātīgu izdevību, iepazīties ar viņas ieskatiem, viņas raksturu un viņas jūtu pasauli.

Šeit piezīmēsim, ka saruna bieži izveidojas interesanta, tad, ja rodas dažādas domstarpības. Savstarpīgs vīriešu vārdu kaŗš, kuŗā dedzīgi tiek aizstāvēti dažādi uzskati, ir itkā garīga sacīkste, kuŗas gaitā dāmas ar vislielāko līdzdalību noklausās, arī tad, ja nav tik modernas, lai pašas tajā piedalītos.

Pie tuvākas pazišanās daudzām dāmām patīk ķircināties, un šajā gadījumā attiecīgais kungs var justies pat glaimots, ja viņš top kādas sievietes untumaino joku priekšmets, jo „kas ķīvejas, tie mīlejas“, Šādus jokus vajaga pieņemt un nevajaga būt pārāk jūtīgām, bet pie izdevības šos uzbrukumus arī atsist bet tikai ļoti uzmanīgi, jo dāmas viegli ņem kungu nevainīgi izteiktos jokus ļaunā, it sevišķi, ja tie attiecas uz viņas personīgām īpašībām, apģērbu un parašām.

Norūditais mīlas taktiķis tāpēc vienmēr raudzīsies uz to, lai tad, kad ar dāmu laimīgi nonācis līdz „kircināšanās pakāpei“, savos jokos izteiktu kautkādu smalku glaimu vai apslēptu cildinājumu. Piemēram, varam dāmu „uzvilkt uz zoba“ par to, ka viņai daudz pielūdžēju, jo par to taču katra būs vairāk vai mazāk lepna bet nedrīkstam aizmirst, ka viņa cenšas vīriešiem patikt, ka viņa ir par savu skaistumu iedomīga, un ka viņa ir koķete, jo to neviena labprāt negribēs dzirdēt, kaut arī tā būtu tīra patiesība. Varam viņu pazobot par viņas moderno tērpu dažādību un daudzpusību, bet vienmēr jāliek manīt, ka viss ir ar gaumi izmeklēts un viņai lieliski pietāv, — īsi sakot, taisni jokos jābūt sevišķi uzmanīgam, lai ar kādu pārsteidzīgu, pārāk asu vārdu pēkšņi neizpostītu visu līdzšinējo sasniegto.

Šeit apskatīsim arī mīlētāju mākslu, ar kuŗas palīdzību var pārspēt vislielākos attālumus un remdināt visilgākās prombūtnes sāpes, proti, mākslu, kā ar spalvu fiksēt savas izjūtas, izklāstīt viņas melnu uz balta un darīt saņēmējam saprotāmas, dažkārt vēl saprotamākas, kā ar runātu vārdu palīdzību: īsi sakot, apskatīsim mīlestības vēstuļu rakstīšanas mākslu. Reti kur mīlas māģija parādas tik skaidri, kā spējas, ar rakstītiem vārdiem lasītājā pamodināt tādu pašu iespaidu, kādu būtu darījuši runātie vārdi.

Mīlas vēstule jau kopš senseniem laikiem ir bijusi slepeno mīlas varu simbols un izteiksmes forma.

Ne katrai mīlas vēstulei ir lemts iedarboties pēc rakstītāja istājiem nolūkiem, jo tikai atklāta, vaļsirdīga vēstule pārliecina, turpretim skolnieciska un nemākulīgā vēstule modina neticību. Vēstules uzdevums ir — mīlotā cilvēka vēl ciešāka piesaistišana rakstītājam. Vēstules īstenājam iespaidam jābūt vēl spēcīgākam par runāto vārdu iespaidu, jo vārdus pabalsta cilvēka personības burvība, mīlotās balss skaņa, ilgu pilno acu skatiens un viss cilvēka augums. Mīlas vēstulei

vienai pašai ir jāizvieto visi minētie iespaidi, lai viņa lasītāja varētu rādīt pilnīgu mīļotā cilvēka priekšstatu.

Mīlas vēstulei vajaga sevi ietvert kvēli un kaislības, maigumu un atturību, iekāri un liegšanos, vārdu sakot visas izjūtu pakāpes, skatoties pēc attiecīgā momenta prasības, pēc rakstītāja nolūka un lasītāja iespaidojamības. Tādā kārtā mīlas vēstule atdzīvojas visa mīlas rotaļu traģika un arī visa komika.

Tiklab naivais, kā genialais cilvēks mēdz rakstīt vēstules un arī pats padodās vēstules burvībai. Tādā kārtā arī rakstītie vārdi pārvēršas slepenā varā, kas balsta un veicinā noslēpumainās mīlas kaislības.

Ārkārtīgi svarīgs faktors sievietes dvēseles dzīvē ir līdzcietība, kuŗu vīrietis zināmos apstākļos var izmantot savā labā.

Sievietes dvēsele ir tik bagāta pretrunām, kā no vienas puses viņas simpatijas pievēršas, kā jau teikts, imponējošam veiksmīgam vīrietim, bet no otras puses arī līdzcietība sievietē var izsaukt sirsnīgas jūtas. Sevišķi tas tā ir ar spēcīgiem sievietes raksturiem, kad sieviete vīrietim parāda zināmas mātes jūtas, un iemīļo vīrieti tikai tad, ja var kā māte viņu kopt, saudzēt un lutināt. Bez tam sievietei tas vienmēr glaimo, ja drūmos dzīves likteņos viņa var ņemt daļu kā palīdzē, draugs glābējs un pat atpestītājs.

Vīrietis, kuŗam uzbrukušas smagas nelaimes, un kuŗš tās tomēr nezūdīdamies panes sievietes sirdi viegli pamodina vēlēšanos, kaut viņa šī vīrieša dzīvē varētu ienest jaunus saulstarus. Vientulim, kuŗš maigi un sirsnīgi prot izteikt savas ilgas pēc mīļotās draudzenes viegli pievēršas sievietes simpatijas, kuŗas istenībā izcēlušās no līdzcietības. Un nereti taisni bagātam dāmam tas sagādā iekšēju prieku un pacilātību, jo viņas var būt nelaimīgu cilvēku glābjošs engelis.

Līdzcietība, viens no cilvēka skaistākiem tiku-
miem, mājō katras cēlas sievietes sirdī un padara

sievieti spējīgu netikvien žēlsirdības darbiem, bet bieži arī patiesas mīlestības darbiem. Saprotams, ka to nevar sacīt par aukstajām, cietsirdīgajām sievietēm, kuŗas domā tikai par savas patmīlības un savas baudkāres apmierināšanu, bet par viņām mēs šajā grāmatā nerunājam, jo nevar taču par sievieti saukt radījumu, kuŗam trūkst patiesi sievišķīgo īpašību.

Izveicīgi iegūt sievietes līdzcietību un to izmantot savā labā, — tas ir viens no vīriešu mīlas taktikas smalkākiem paņēmieniem. Bet te jārikojas ārkārtīgi uzmanīgi, jo neviena sieviete nemīlēs raudulīgu un mūžīgi vaimanājošu vīrieti, un viņš saņems tikai nicināšanu. Turpretim liega melankolija, šķietami ar pūlēm apspiesta grūtsirdība reti nesasnies savu mērķi, it sevišķi, ja nozīmīgu skatienu pabalstīti izteicieni aizrādīs, ka attiecīgais kungs ilgodamies gaida sievieti kā glābēju: Kuŗš pratis šādā kārtā padarīt sevi interesantu, būs mīlas lietās tikpat kā uzvarējis, it sevišķi, ja viņš liks nomanīt, ka šajā dvēselīga vientulībā viņu noveduši sāpīgi mīlas piedzīvojumi.

Ar vīriešiem šī lieta ir citāda. Ja arī viņi dejas zālēs parāda līdzcietību kaktos sēdošām, kautrīgām jaunavām un uzlūdz tās uz deju, tad tomēr vīrieša mīla tikai reti pamostas no līdzcietības.

Vīrietis sievietē tik ļoti vērtē skaistumu, pievilcību, veselību un svaigumu, ka viņš netikvien neizjūt līdzcietību pret dāmām, kuŗām augšminēto īpašību nav, bet tās pat zināmā īgnumā un asumā noraida. Tā tad, ja dāmas grib iekarot vīrieti, viņas dara pavisam aplam, ja mēģina pamodināt viņa līdzcietību. Taisni otrādi, viņām jācenšas izlikties kā vīriešu lutinātām un vīriešu aplenkām, apskaustām un dzīves priecīgām, jo šādas sievietes iekarošana glaimo vīrieša dabīgajam iekaroāja priekam.

Ir daudzi vīrieši, kuŗus dāmas, tā sakot uz rokām nēsā. Šo panākumu noslēpums meklējams tajā apstākli, kā šie vīrieši prot sevi parādīt no interesantās puses, neļaudāmi manīt nekādus noteiktus nolūkus.

Vispār jāiegaumē tas, ka šķietamie vēsie vīrieši saista vairāk kā tie, kuŗi parāda tikai grūti savaldāmas kaisles.

Ļoti liktenīgi vīrietim, ja viņš aizraujas un parāda savu milu pārāk agri un tāpēc saņem noraidošu atbildi. Šādā gadījumā būtu labi, ja viņš izvairītos no visiem nožēlojošiem izteicieniem vai pat sāpju parādīšanas. Ieteicams, kaut arī ārēji tūlī pievērsties citai dāmai. Tādējādi var notikt, ka iepriekš pielūgtajā dāmā tiek izsauktas novēlojušās greizsirdības jūtas, un ka tāpēc viņa jūtās spiesta savās izjūtās, kā arī savu izturēšanos sīki pārbaudīt. Varbūt viņa tikai tad manīs, ka noraidīto vīrieti tomēr mīl. Šajā gadījumā viņa pati tieksies pieklājīgā formā atjaunot savu pazišanos vai satikšanos ar minēto vīrieti.

Koķetas sievietes, kuŗas ar vīrieša milu rotaļojušās, vislabāk varam sodīt ar nicināšanu, vai arī ar to, ka viņām skaidri parādam, ka arī mēs paši esam domājuši tikai par rotaļu.

Mīlā netikvien vīriešiem jāpazīst sievietes, bet arī sievietēm jāpazīst vīrieši. Kāpēc nemaz nešaubīsimies par to, ka viņas lielāko tiesu ļoti labi prot izmantot vīriešu vājības. Tiešam, lielākā daļa vīriešu ir savaldzināma ar drusciņu taktikas un ar smalku koķeteriju.

Ir sievietes, kuŗas gandrīz visos vīriešos atstāj lielu, apburošu iespaidu. Kā tā? Pirmkārt, ar apzinīgu istas sievišķības parādīšanu, tad ar mākslu, atbilstoši ievērot specialās vīrieša īpašības un vēlēšanās un izvilināt no vīrieša puses to īpašību parādīšanu.

Jaunava, kas cieši apņemas iekārot zināmu vīrieti, tiešam, arī sasniegs to, ka izraudzītais vīrietis izraudzīsies taisni viņu, ja vien viņa paturēs vajadzīgo apdomu, mieru un uzmanību. Kā to dzīvē tūkstotskārt parāda, sievietes tīrās mīlas spēks ir tik liels, ka neviens vīrietis tam nespēj tik viegli izbēgt.

Kā piedzīvojušas sievietes apgalvo, vīrieti iekarot

gandrīz vienmēr ir vienkārša lietā. Vispirms viņš vienreiz isti jāizaicinā un jāierosina un tad, tiklīdz viņš pieķeries, ar viņu nedrīkst apieties pārāk pretimnākoši. Vīrietim nedrīkst izlutināt ar milas pierādījumiem. Ja vīrietim parādīs mazo pirkstiņu, viņš drīz vien vētrains prasīs visu roku. Ja šī roka tiešām tiek sniegta, tad šī ieguvuma vērtība viņa acīs ātri mazināsies vai pat pazudīs.

Daudzus vīriešus kairina tikai tas, kas viņiem nepieder vai arī kas viņiem tiek izveicīgi liegts.

Sievietes lielā māksla pastāv savu milas izjūtu tādējādā parādīšanā, ka vīrietis vienmēr atrod kautko jaunu, kautko, kas viņu no jauna uzmodina un atkal iededzina viņa milu.

Tā tad milā stipra būs tā sieviete, kas ar saviem labvēlības pierādījumiem apiesies taupīgi, bet izlikšies toties vairāk apsolum nākotnē. Neviena sieviete nedrīkst vīrietim sevi pārāk viegli parādīt. Jo nepieejamāku sieviete sevi padara, jo kvēlošāk viņa taps milēta.

Piemēram, katra lasītāja var būt pārliecināta, ka skūpstā liekšana vīrietim vairāk valdzinās kā skūpsta atvēlēšana. Katrai sievietei jāzin, ka nekas vīrieša milu tā neierosina, kā sievietes atturība. Bez gudras atturības bieži vien gandrīz neiespējami vīrietim tā sa valdzināt, ka viņam nav karstākas vēlēšanās par precēšanos.

Ja kaislīgi mīlošs vīrietis ir pārliecināts par to, ka pirms laulības viņam netaps piešķirtas abzoluti nekādas turpmākas tiesības, tad viņam atliek vienīgā izeja — doties laulības ostā. Ar viņu jāapietas tā, ka pat niecīgs milas pierādījums viņam nozīmē baudu. Citiem vārdiem sakot, katrs labvēlības pierādījums viņam vispirms jānopelna. Vīrietim vienmēr vajaga justies ka iekarotajam, un tāpēc ar viņu jāapietas tā, ka katrs maigais labvēlības pierādījums viņam izliekas itkā atalgojums par viņa milu.

Virietim vajadzīga ciņa, lai viņš spētu patiesi un sirsnīgi mīlēt, un tāpēc sievietei vispirms ilgi jāaizstāvas un tikai tad pilnīgi jāatzīstās mīlā, kad vīrieša mīla tiešam tiktālu nostiprinājusies, ka vīrieša sirsnība un uzticība vairs nav apšaubāma: Sieviete ilgi nedrīkst pilnīgi atdoties, lai vīrietis vienmēr varētu cerēt uz kāpinājumu mīlā. Tāpēc sievietei jācenšas sevi un savas jūtas vienmēr savaldīt.

Katrai jaunavai, kas gatavojās iestāties mīlas sakaros, augšā sacītais labi jāievēro.

Jaunava, kas pārāk ātri liek manīt, ka vīrietis var rēķināties ar pretmīlu, mazina vīrieša acis savu vēribu: dažkārt tas vīrietis var padarīt tik vienaldzīgu, ka viņa iekāre pavisam nodziest.

Labi ir tad, ja ar vīrieti apietās pēc sekoša praktiski pielietojāma padoma. Pēc iespējas ilgāk atstājiēt viņu ticībā, ka pret viņu izjūtat tikai draudzību. Šajā gadījumā viņš nekad īsteni nevarēs sūdzēties par vēso apiešanos, un viņš vienmēr dzīvos cerībā, ka pielūgtās sievietes draudzība pārvērtīsies mīlā. Viņš šķietāmi apmierināsies ar drauga lomu, bet vienmēr ļoti tieksies nevainīgajā, draudzīgajā satiksmē parādīt pamazām pieaugošus, siltākus toņus. Bet dāmai visi viņa uz lielāku intimitāti mērķētie mēģinājumi pagaidām maigi jānóraida, protams, neatņemot mīletājam visas cerības. Pie tam viņai turklāt izdevība parādīt vissmalkāko un pievilcīgāko koķetēriju. Sieviete, kas tādā veidā apiesies ar vīrieti, to katrā ziņā novedīs tik tālu, ka viņš tiešam savā mūžā laimi saredzēs mērķī, tomēr iekaņot savas draudzenes mīlu un savējo apliecināt ar laulības zīmogu.

Bet Amoram vēl daudz šautru.

Piemēram, greizsirdība mīlas dzīvē ir netikvien vīrieša bet arī sievietes ierocis.

Sievietes ļoti labi prot savos pielūdzējos šad un tad pamodināt greizsirdības jūtas, — protams, ne-

aizejot savā divkosībā pārāk tālu un nedodamas ne mazāko iemeslu pastāvošo attiecību pārtraukšanai. Tādējādi viņas uztura savu pielūdžēju mīlu un to arvien no jauna atsvaidzina.

Bieži pietiek jau ar to, ka sabiedrībā nododas kādam kungam mazliet vairāk, kā tas varbūt būtu vajadzīgs, lai citā vīrietī izsauktu greisirdības jūtas. Piezīmes, ka viens vai otrs vīrietis ir ļoti laipns, gudrs vai skaists, bieži vien ļoti spilgti izsauc vīrieša greisirdību, jo vīrieša patmīlība nepiecieš, ka bez viņa vēl kāds cits tiek kaut vismazākā mērā ievērots.

Lielisks līdzeklis, kā padarīt vīrietī greisirdīgu, ir sekošais: ļaujiet, kā kāds cits kungs ar jums mazliet lakstojas. Dāmai nemaz nevajaga pret šo kungu būt visai atsaucīgai. Bieži vien pilnīgi pietiks ar to, ka viņa tam asi neaizliedz mazliet parādīt savu cienību un godbijību. Bet šīs komedijas izveicīga izvešana prasa lai dāma izvairās no katrām aizdomām, itkā viņa sevišķi pūlētos šo kungu savaldzināt. Taisni otrādi, jāizskatas tā, itka šis kungs gluži pats no sevis mēģinātu viņai tūvoties. Protams, īstais, faktiskais pielūdžējs bisies no tā, ka viņam var rasties sāpensis un, ja dāma rīkojas gudri, viņam nav tomēr ne mazākā pamata viņai taisīt kautkākus pārmetumus.

Bet ja dāma rīkojas tik neizveicīgi, ka pret otru vīrietī šķiet izrādam uzkrītošu interesi, tad viņu var noturēt par koķetu un patikšanas kāriņu un viņai būtu jābīstas no sava senā pielūdžēja milas pazaudēšanas. Tomēr jāsaprot, kā dāmas ir milas rotaļu mākslinieces, un reti atgadās, ka daža neizpilda apzinīgi un gudri savu lomu un savus mazos un lielos manevrus, ar kuŗu palīdzību bieži vien tik viegli izaicināt vai no jauna uzliesmināt vīrieša mīlu.

Bez tam šeit ir piemērota izdevība aizrādījumam ka ļoti daudzas laulības nemaz netaptu noslēgtas, ja attiecīgās dāmas nebūtu veikli pratušas istā brīdī uz milas skatuves uzaicināt kādu šķietāmi bistāmu sāp-

censi. Tiešām, nekas vīrieti tik ļoti neapmulsina atzities savā milā, kā izbailes, kā kāds cits varētu viņam atņemt to sievieti, kuŗu viņš pats grib iegūt.

Kā dāmām zināms, tad ir arī ļoti daudzi kautrīgi vīrieši. Lielāko tiesu tie ir kungi, kas satiksmē ar dāmām maz piedzīvojuši, vai arī tādi, kuŗus vienmēr vajā aizdomas, ka dāmas viņus neievēro. Šādi vīrieši mazliet jāiedrosmina. To dāma neraizēdamās var darīt, jo šādi vīrieši neuzskata milu tikai par laika kavēkli.

Gandrīz arvien kautrīgie pielūdzēji ir vispadevīgākie dedzīgākie mīļākie. Domājams, lasītājam nebūs jāpaskaidro, kā kautrīgus vīriešus iedrošināt, jo šī māksla viņam, tā sakot, jau iedzimusi.

Vīriešiem, par kuŗiem dibināt var pieņemt, ka viņi tikai savas biklās dabas dēļ sevi neparāda, pat ļoti skaidri var likt manīt, ka viņi ir patīkamāki par visiem citiem. Bet jaunavai, kas cer iekārot šādu vīrieti, jāpiesargās reizē ar to atrasties tuvākā satiksmē arī ar citu vīrieti, jo kautrīgais mīlētājs katrā ziņā justos atraidīts.

Vēl par sevišķu vīrieša pasugu, proti par tiem kuŗus mēdz apzīmēt ar vārdu „vecpuisis“. Viņi ļoti stūrgalvīgi pretojās laulības viļinājumiem, jo viņi pārak daudz visu apsver ar prātu. Pret viņiem jāievēro sevišķi liela uzmanība. Dažkārt jau liekas, ka šāds kundziņš laimīgi sagūstīts, bet diemžēl drīz vien atkal jāatzīst, ka viņš jautri un priecīgi turpina palikt savā vecpuisībā.

Ko darīt lai šādus kungus savaldzinātu? Tas ir ļoti vienkārši.

Pierādiet, viņiem, ka arī sieviete interesējas par dzīves nopietnājiem jautājumiem, un ka sieviete ne domā tikai par izpriecu, skaistuma kopšanu un garderobēm. Pārliciniet, viņus par to, ka katra puslīdz saprātīga sieviete atzīst vīrieša tiesības, laulībā prasīt zināmas brīvības. Tā tad viņiem labi skaidri jāparāda,

ka katra gudra sieviete turēs savu vīru par sievas galvu, un ka centīsies pieskaņot savus ieskatus vīrieša ieskatiem. Šādā ceļā, jau dažs labs ierūšējis vecpuišis beidzot tomēr novests laulības ostā.

Lielākā cilvēču daļa — pirmā kārtā gan sievietes — tiecas pēc savas mīlas legala apliecinājuma un apstiprinājuma, pēc brīvprātīgas brīvas nolaupīšanas un sabiedriskā mīlas bauda atvēlējuma, kuŗu apzīmē ar skaisto un aplaimojošo, dažkārt arī nospiedošo un liktenīgo vārdu „laulība“.

Nodaļa par mīlas veidiem nebūtu pilnīga, ja pāietum garām tai parādībai, kas bieži ievaino cilvēku sirdis, neraugoties uz visiem sirsnīgiem patiesās mīlas laimes iegūšanas mēģinājumiem: mēs domājam nelaimīgo milu.

Visu lielpilsētu policijas ziņojumi ikdienas bieži vien dažās sausās rindiņās pastāsta par izmisušu siržu konfliktu traģisko noslēgumu. Aiziešana no dzīves, kuŗā mila radījusi tikai ciešanas, pa lielākai daļai notiek pēkšņā impulsā, tā ka reti kāds var aizkavēt šo pēdējo soli.

Neapšaubāmi, ka no vienas puses skatoties tas ir kaut kas varonīgs un liels, ja cilvēks nereti pat cilvēku pāris visu aizmet, laimi, nākotni, dzīvību. tikai tāpēc vien, ka viskarstākās vēlēšanās piepildījums neiespējams.

Mīlēt un dzīvot vai arī — nemīlēt un mirt!

Neapšaubāmi, ka šī galējība, kas pārvalda jūtīga rakstura domas un slēdzienus, dibinās uz kautko slimīgu un patalogisku, par ko mēs šīs grāmatas beigu nodaļā vēl runāsim, bet no moraliskā viedokļa tas ir kautkas satricinošs un zināmos apstākļos, neraugoties uz visu traģisku, pat kaut kas aizgrābjošs un sajūsminošs, ja jūtas tādā mērā spēj uzvarēt vēso un nežēlīgo saprātu.

Tomēr jāsaprot, ka šie neapdomātie pēdējie soli bieži vien ir arī liela netaisnība — pret sevi un citiem.

Reti kāds dzīvē ir tik vientuļš, ka viņam nav neviena mīloša radnieka, drauga vai paziņas un ar šo soli tiem tiek sagādātas smagas sirds sāpes.

Piemēram, iedomāsimies nenobriedošu jaunekļu un jaunavu neprātu, kuŗi dodās „kopīga“ nāvē, jo viņu bērnišķās smadzenes nav varējušas saprast savu vecāku dibinātos iemeslus pret pāragriem mīlas sakariem un pārsteidzīgu precēšanos.

Šajā gadījumā sašutums par vieglprātīgo dzīvības nomešanu pārspēj visu līdzcietību.

Te vairs nevar runāt par slepenām mīlas varām nobriedušā cilvēkā, bet par pavisam neskaidrām, pārspīlētām izjūtām, un šiem jaunekļiem visā nopietnībā gribam atgādināt viņu pienākumus pašiem pret sevi, pret vecākiem un pret visu savu dzīvi.

Protams ka ar šo nenobriedušo vai pārak agri nobriedušo cilvēku bērnišķiem jūtu pārspīlējumiem nekādā ziņā nevar salīdzināt pilnbrieduma cilvēku sāpīgos piedzīvojumus, kuŗus nekādas, drukātas pamācības nevar iespaidot vai grozīt.

Tik cieži dzīvē varam novērot aso, rūgto vilšanos mīlā! Tik bieži notiek, ka vīrieši vai sievietes spiesti atsācīties no ciņas par mīloto cilvēku, un lepnā klusībā atgriežas savā vientulībā, izvairīdamies no visām mākslām un viltībām, kuŗas varbūt spētu pazudušo laimi atkal atsaukt. Šādām lielāko tiesu cēlām un skaidrām dabām uzbrūk vai nu melankolija, kas vairs nekādi nav dedzināma, vai arī viņi apmierinājumu par mīlā neatrasto laimi atrod smagā darbā vai sociālā labdarībā.

Tomēr mēs šiem likteņa sāpinātiem cilvēkiem dodam padomu, neuztvert lietu pārak tragiski.

Piedzīvojuši mīlas mākslinieki un dāmas, kuŗas mīlu labi pazīst, zin kas darams, lai nelaimīgas mīlas nepatikamos iespaidus pēc iespējas ātri novājinātu un pavisam izdzēstu. Vislabākais līdzeklis sekošais — ļaujiet attīstīties jaunai mīlai.

Kāpēc ar vīrieti, kuŗam bijuši nepatikami piedzīvojumi, nevar atgadīties, ka viņu jo sirsnīgāk iemīļo sievietē, kas viņu prot novērtēt labāk?

Kāpēc viņš nevarētu iemīlēties no jauna, ja visbagātākā mērā viņam tiek piešķirta citas sievietes patiesā mīla?

Neviens cilvēks nespēj dzīvot bez mīlas. Ikvienā veselā cilvēkā drīz vien atkal radīsies prasība pēc mīlas.

Jo enerģiskāk apkarojam nelaimīgo mīlu, jo agrāk viņa taps pārspēta. Vislabāk ir, ja sev iestāstam, ka nemaz tik sirsnīgi neesam mīlējuši ka ļoti daudz esam vadījušies arī no patmīlibas, un ka visas šīs sāpes nav nekas cits kā aizvainotās patmīlibas sekas!

Jā arī sevi piespiest uz to, ka mīlotās personas tēlu izraidam no savas atmiņas. Tāpēc ir labi, ja noliekam fotogrāfijas sāpus un vēstules un citas piemiņas nogādājam pie mālas lai aizkavētu atmiņu atsvaidzināšanos. Tāpat arī ceļojumus vai citāda izklaidēšanās ļoti palīdz izdzēst vecus iespaidus. Labi ir arī tas, ja vienmēr spilgti iedomājamies to, kas pie mīlotās personas mums nav paticis. Tādējādi katrai sāpīgai atmiņai sagatavojam drošu kapu.

Ja tomēr negribam no mīlotās personas atkāpties un nopietni pieķeramies derībām, ka viņas mīlu tomēr iegūsim vai atkarosim, tad mums jāķeras pie darba ļoti diplomātiski.

Nekādā gadījumā nerādiet mīlotai personai, ka esat sarūgtināts! Taisni otrādi! Cenšaties pamodināt aizdomas, ka esat pat pavisam apmierināts, ka viss tā noticis. Bez tam parādiet, ka jums jau iepatikusies cita persona, varat pat pamodināt aizdomas, ka šī persona jums jau agrāk patikusi. Tā tad beidzot tā puse, kas nonicinājusi otra cilvēka mīlu, pat jutiesies nonicināta. Ar to, protams, attiecīgās personas patmīlība būs vairāk vai mazāk aizvainota, un viņa drīz

vien varbūt pati no sevis gribēs atjaunot pārtrauktos sakarus.

Ja šāda atjaunota tuvināšanās notiek, tad izliekaties drusku pārsteigti, bet tā, itkā jums visa tā lieta neko daudz nenozīmētu. Tas bieži līdzēs! Jā, šādas šķietami nonicinātas personas tad mēdz atstāt sevišķu rosmi, lai atraidīto no jauna iekarotu un viņu sev ilgstoši un nopietni piesaistītu. —

Pat visjaunākos laikos un tādā kulturas pilsētā, kāda ir Parīze, var vēl sastapt ticību talismaniem, jo pie juvelieriem var pirk divainas, bieži vien pat pārsteidzošas formas gredzenus, rokassprādzes un zīmogus, kuriem piemīt talismana spējas.

Saprotams, ka bez apģērba gabaliem vai apģērbu gabalu daļām, bez kabatas lakatiņiem un tam-līdzīgām lietām arī dažādām ķermeņa daļām piemīt amuletu spēks; mīlākā vai mīlākās matu sproga taču gluži dabīgā kārtā pastāvīgi ierosina fantaziju: ja tā tiek glabāta kapsulā uz krūtīm, tad cilvēks pastāvīgi jūtas itkā mīlotās personas tuvumā, mīlas izjūtas tiek sakāpinātas un gandrīz nepārtraukti paturētas uz augstas pakāpes, un tāda kārtā cilvēks cerē iegūt slepenu labvēlīgu iespaidu pār mīloto personu. Mūsu lasītāji atcerēsies, ko esam teikuši par hipnotismu un sugestiju, un sapratīs, ka pie visas šīs ticības talismaniem un amuletiem lielu lomu spēlē autosugestija.

Mīla un daile.

Jau agrāk aizrādījām, kāda sakarība ir mīlai ar skaistumu, un sevišķi uzsverām, ka mīlas lietās mazāk jārunā par cēlo māksliniecisko skaistumu, bet gan par to skaistumu, kāds piemīt katram normalam, miesīgi un garīgi veselam cilvēkam.

Tā tad skaistums un veselība šajā nozīmē ir gandrīz viens un tas pats.

Bet kaut gan tas ir patiesība, ka svaiga, veselīga lauciniece pat kad, ja tās seja un augums nav visai skaisti, mēdz spēcīgi uzbudināt vīrieša juteklus, tad tomēr ar dabas doto veselīgo ārieni vien vel nepietiek. Jāraugās arī uz attiecīgu ķermeņa kopšanu, un tāpēc šeit dosim dažus praktiskus padomus. Modernais vīrietis daudzējādā ziņā ir ļoti izlutināts un arī pret sievietes ārieni viņam ir ļoti ass skatiens. Tālab pat sava pirmatnīgā svaiguma dēļ valdzinoša sieviete viņu pilnīgi neapmierinās, ja tai trūkst miesīgās pievilcības vai arī ja tā par sevi un savu ķermeni nerūpējas.

Piemēram, iedomāsimies vīrieša un sievietes attiecībās tik lielu lomu spēlējušos matus. Pat ja tie nav visai kupli, viņi var pacelt sievietes skaistumu, ja ar savu spožumu un mīkstumu liecina visrūpīgāko kopšanu. Arī sejas ādas nokrāsa un rokas prasa apzinīgu kopšanu.

Sievietes pašas vislabāk zinās, ka viņu skaistums pa lielai daļai slēpjas tirā, gludā un veselīgā sejā. Kas attiecas uz roku kopšanu, tad aizrādīsim, ka mīksta, skaista sievietes roka vīrietim vienmēr ir sevišķi patikama; iemesls gan laikam meklējams tajā apstākļi, ka roka ir tā, kas mīlā spēlē vispirmā miesīgā vidutāja lomu. Tiešām, jau daudzi vīrieši ir iemīlējušies daiļā sievietes rokā, un tāpat arī dažs labs vīrietis nav varējis sajūsmināties līdz mīlai, jo sievietes roka nav modinājusi labpatiku, kautgan citādā ziņā sieviete varbūt bijusi visai simpatiska.

No daiļuma izjūtas dzimst tas mīklainais reibuma stāvoklis, kuŗu mēs saucam par mīlu. Bet ko mēs varam iesākt ar daiļuma jēdzienu, ja mums, novērojot kādu mīlas pāri, kā neitraliem mīlas noslēpumu pētitājiem izbrīnā jājautā, kas īsti šim vīrietim pie jaunās sievietes patik?

Tādos gadījumos mēs ļoti bieži redzam, ka skaistuma jēdziens ir gluži individuāls. Skaistums arvien nozīmē kautko personīgu un katra atsevišķa cilvēka skaistuma jēdziens var dažkārt pat ļoti atšķirties no vispārējā skaistuma ideāla, ja par tādu vispār drīkst runāt. To mēs sakām kā mierinājumu tiem mūsu lasītājiem un lasītājām, kuru paškritika ir atzinusi, ka daba tiem nav piešķirusi patīkamas ārienes burvību. Arī šiem cilvēkiem nemaz nav jāsūkst par to, ka viņi varbūt taps izraidīti no tā tempļa, kurā mīlas mistērijas norisinājas kaislīgās skavās. Tautas parūna saka: „Katram podiņam savs vāciņš“, un šajos vārdos slēpjas tā mierinošā patiesība, ka gandrīz katrs cilvēks atradīs sev otru tādu, ar kuru viņš taps saistīts noslēpumainām mīlas saitēm.

Dažādos apgabalos un laikmetos un it sevišķi dažādās rāsās un tautās vīriešu un sieviešu abpusīgās skaistuma izjūtas pilnīgi atšķiras viena no otras. Mums nemaz nav jārunā par tiem divainiem jēdzieniem, kādi valda mežonīgās tautās, kur mīlas varas dažkārt parādās tikai tad, ja mīļotais priekšmets uzrāda kādu riebigu sakropļojumu (protams, pēc mūsu uzskatiem). Pat augsti kultūrēlā ķīniešu tauta gandrīz līdz pat tagadnei kalpoja neizprotamajām iedomām, ka jauna ķīniete tikai tad ir sīrsnīgi iekārojama, ja viņas kāju pēdas mākslīgi samazinātas un sakropļotas. Bet pie mums Eiropā un Ziemeļ-Amerikā — kāda dažādība skaistuma ideālā! Cik ļoti atšķirīgi ir krievu, vācu, angļu, itāļu, spāņu u. t. t. — par pusmežonīgajām Balkāņu tautām nemaz nerunājot — caurmērā ieskati par pretējā dzimuma skaistumu. Karstasinīgā tumšā spaniete Holandē ne tik viegli atrastu pretmīlu, un tāpat arī gaišmatainai, druknai zemniecei no Eiropas ziemeļiem grūti būtu Dienvidus-Eiropā sameklēt sev mīlāko. Čeku laucinieku un angļu lielpilsētas jaunavu starpā nepastāv nekāds mīlas pievilksanas spēks, un laplandieša un itāļa skaistuma ideālus vienu no otra šķir dziļa plaša — protams, mēs runājam vispārībā, jo iz-

nēmumi būs sastopami arī šajā ziņā, tāpat kā visās citās lietās. Bet arī mūsu pašas tautas slāņos, vistuvākā pilsētas, ciematā vai ģimenes apkaimē varam saredzēt lielu dažādību tajos iemeslos, kas vienam dzimumam pret otru liek izrādīt labvēlību. Šie simpatijas iemesli attiecas uz visām cilvēka āries īpatnībām, uz augumu, ādas krāsu, matiem, gaitu un izturēšanos, locekļu formu, acīm, zobiem, ausīm, muti, degunu un krūšu formu. Viss kopā, vai arī katra atsevišķā parādība var tāpat otram cilvēkam nepārspējama pievilkšanas spēka avots; pie tam mīlētāja raksturs noteic radušās seksuelās simpatijas pakāpi, jo te ir iespējama vislielākā dažādība, sākot no tīri jūteklīgās mīlas līdz pilnīgi idealai absolūti nesavtīgai mīlai.

Ar jūteklīem saistas izjūtas, un tie jūteklji, kuŗu apjomā atrodās pirmie mīlas pamudinājumi, ir tā sauktie estētiskie jūteklji: redze un dzirde. Fizioloģiskā nozīmē varam tos nosaukt par vispilnīgākiem, jo viņu parādībās atklājas augstāks saprāts. Visplašākā savos iespaidos ir redze. Ar to mēs uztveram visu apkārtējo pasauli; mēs tai pateicamies par visu ārējo parādību pazišanu. Bet kāda sakarībā atrodas redze ar slepenājām mīlas varām, un kādā kārtā redze var iespaidot un veicināt mīlu? Mēs jau citā vietā devām atbildi: attiecīgā īpatņa skaistums ar redzes vidutājību liek mūsu sirdis iedegties mīlas liesmām. Pie tam, kā jau aizrādīts, skaistuma izjūtai nemaz nav jāsaistās ar personas vispārīgo ārēni, bet pa lielākai daļai taisni ar atsevišķām īpatnībām. Bet kur meklējams saprātīgs izskaidrojums tam, ka viens cilvēks jūtas valdzināts no zināma auguma veida, otrs turpretim sajūt maģisku pievilkšanas spēku, redzot klasisku skaistu degunu, un trešais jūtas kā apburts, ja viņa priekšā atrodas sieviete ar zināmās krāsas matiem? Pilnīgi pietiekoši izskaidrojumi par to, kāpēc seksuelās intereses priekšplanā atrodas taisni šis viens vai otrs apstāklis, nav vēl atrasti, bet varam minēt sekošu izskaidrojumu, kas pa daļai palīdz šo noslēpumu atri-

sināt. Varam pieņemt, ka attiecīgās personības agrā bērnībā vai arī vēlāk, mostoties seksualai dziņu dzīvei, kāda nejaušība ir bijusi par cēloni tam, ka izveidojas speciela interese pret tām personām, kurām piemīt viena vai otra zināma fiziska īpatnība. Varbūt pirmajai jaunavai, kas ar bērnu laipni rotaļajusies, ir bijuši gaiši mati; šo matu iespaids ar sevišķu spēku ieracies dvēselē un atmiņā un tagad, mostoties milas izjūtām, šis pirmatnējais iespaids pēkšņi atdzīvojas.

Gudra sieviete drīz vien apzināsies savu „burvju līdzekli“ — pievilksanas spēju un centīsies to kopt un apzinīgi pielietot. Vispār, sieviešu dzimums ļoti agri un bez kādiem skolotājiem saprot savu dabas doto varu, kā ar savas personas kopību vai atsevišķām īpatnībām atstāt valdzinošu iespaidu vīriešos. No šīm zināšanām attīstās tas, ko apzīmē ar grūti pārtulkojamo vārdu: „koķetērija“. Kuŗš vīrietis gan nav piedzīvojis, cik izveicīgi skaista sieviete ar visādiem paņēmienu mūs prot pārliecināt par savas figūras, savu roku vai kāju, vāi arī savu matu u. t. t. daļumu!

Jāaizrāda, ka matiem piemīt vēl viena sevišķa nozīme ka simpatisko attiecību pārnēsējiem. It sevišķi sievietes mati, kā jau agrāk aizrādīts, ir paturējuši skaidru erotisku nozīmi, ko sievietes itin labi apzinās, rūpēdamās par savām frizurām; pie tam viņas bieži vien ar veiklu paņēmienu palīdzību prot panākt lielus iespaidus, iespaidīgi palielināt savu dabīgo kaļrumu un noslēpt varbūtējās skaistuma nepilnības.

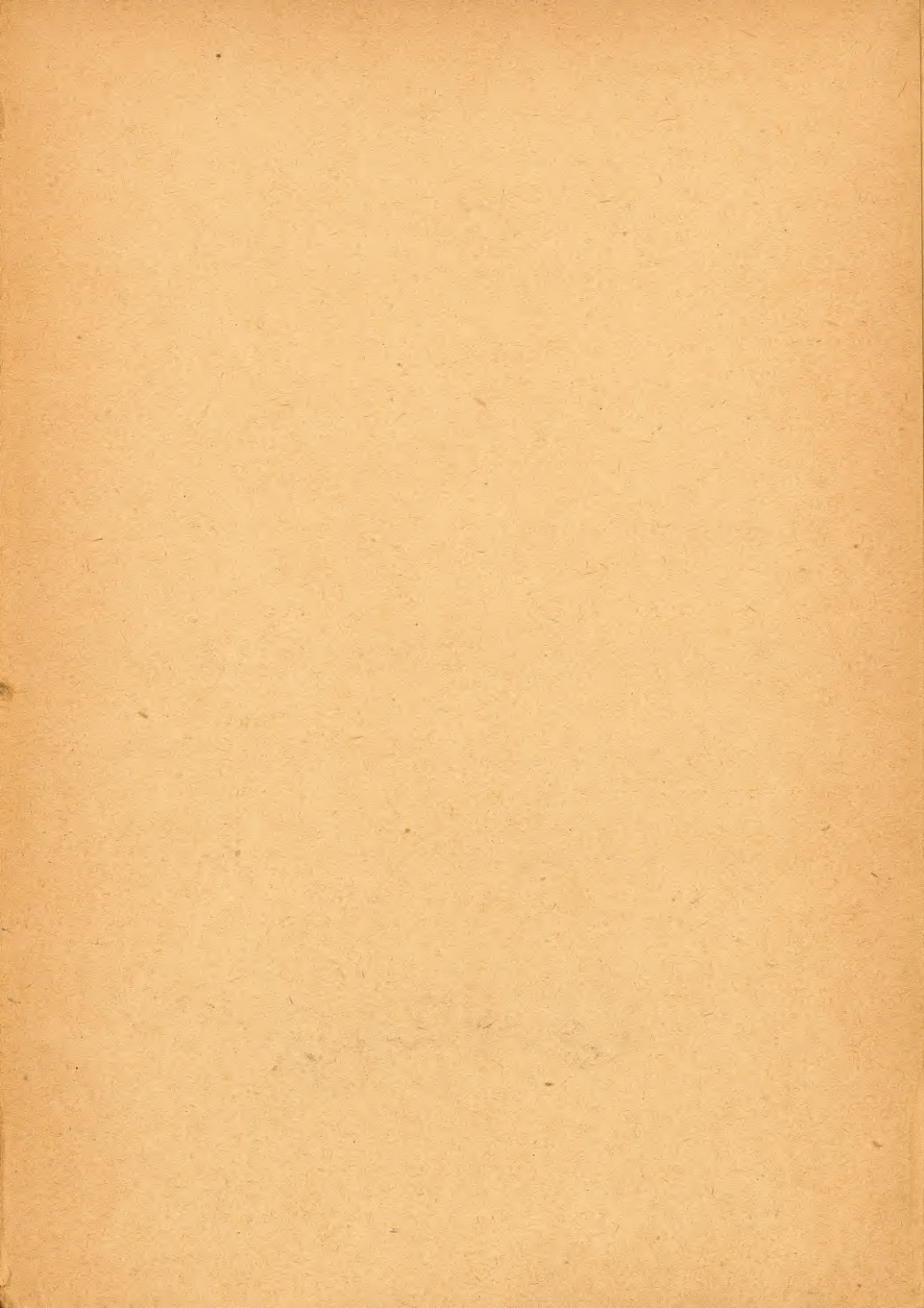
Saprotams, ka ir neiespējami, atsevišķi apskatīt daudzējādas variācijas, kuŗās parādās slepenās milas varas. Deguns, lūpas, mute, ausis, rokas un kājas, acis, augums, gaita, balss un skatiens — ar visu to milētājam var saistīties sevišķas iedegšanās spējas, un katram tikai jāpārbauda pašam sava izjūtu dzīve, lai drīz konstatētu, ka arī viņam viens vai otrs apstākļis ir sevišķs valdzināšanas līdzekļis.

Kādu mācību, kādu mierinošu patiesību tad no šiem zinātnes konstatētiem faktiem varam saņemt?

Mēs to jau agrāk aizrādījām. Šī milzīgā dažādība, kurā izteicas dzimumu nepārtrauktais savstarpīgais pievilkšanas spēks, dod mums to mierinājumu, ka gandrīz neviens cilvēks nepaliek ārpus iespējas, atrast pašapmierināšanai un cilvēku skaita pavairošanai vajadzīgo milas laimi. Pie vienīgiem izņēmumiem jāpieskaita tie cilvēki, kuriem liktenis nav dāvinājis nevienu pašu pievilkīgu kairumu, pie kura varētu saistīties partnera uzmanība, nožēlojami, atbaidoši neglīti izdzimumi, kādi sastopami tikai retumis, vai arī tie cilvēki, kuriem kautkādi traģiski apstākļi piešķīruši nesocietas, likumu vajātas nedabīgas tieksmes.

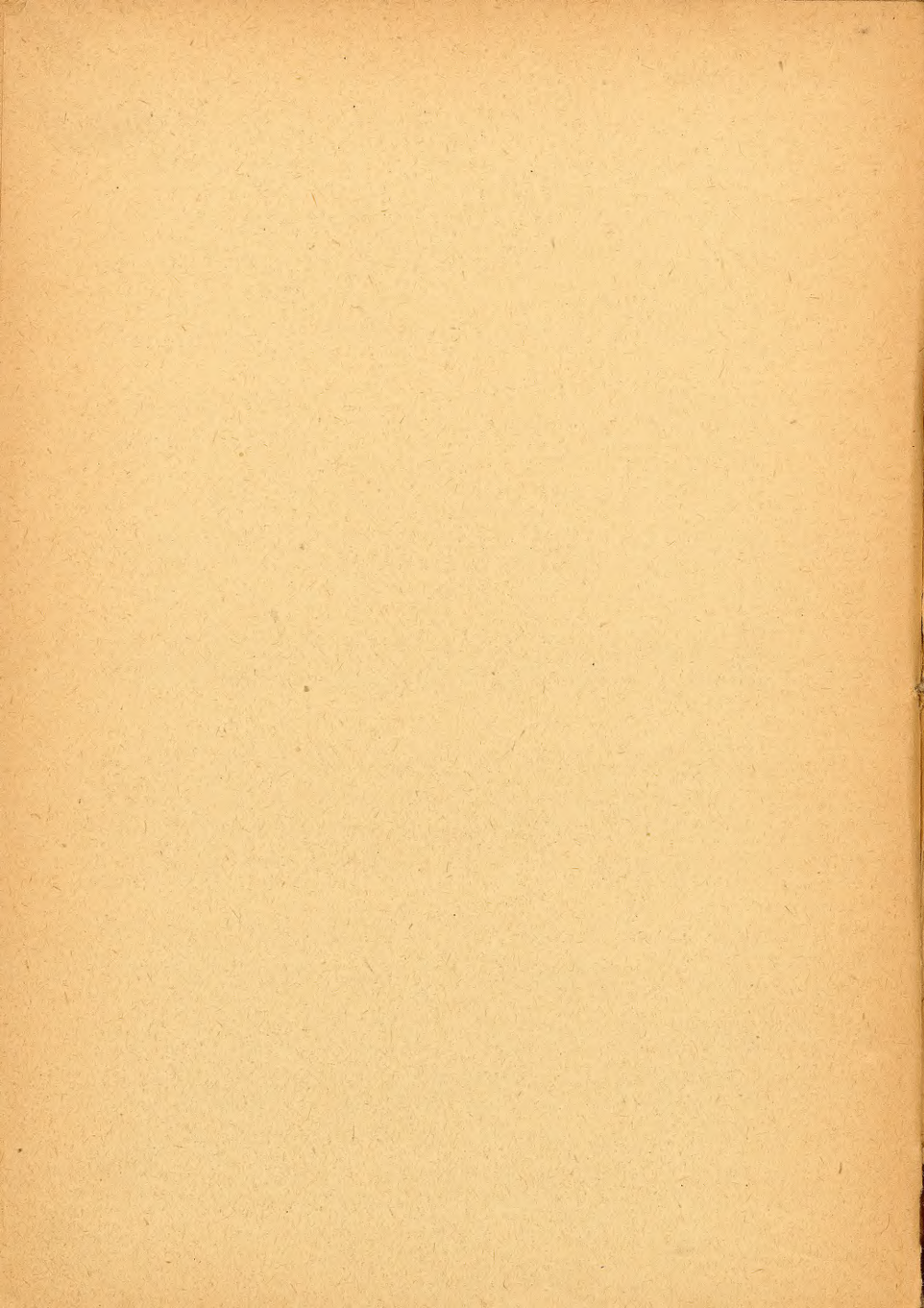

LC 8267

21 NOV. 1932

2c 8267

LATVIJAS NACIONĀLĀ BIBLIOTĒKA

0310053349

6-301